

Sygn. akt IX K 652/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach IX Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Szczukiewicz

Protokolant: staż. Konrad Piotrowski

przy udziale Prokuratora: nie stawił się – zawiadomiony wokandą

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2017 roku

na posiedzeniu

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej K.- Zachód w K.

przeciwko **K. C.** c. K. i A. z d. Z.

ur. (...) w K.

oskarżonej o to że:

w dniu 04 kwietnia 2017r. w miejscowości K. gmina M. na drodze publicznej prowadziła samochód osobowy m-ki C. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do wydanej przez Starostę (...) decyzji nr (...).22.8.2017.DZ o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami

tj. o przestępstwo art. 180a kk

orzeka:

I. oskarżoną K. C. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego przestępstwo z art. 180a k.k. i za to na podstawie art.180a k.k. wymierza jej karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych.

II. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej K. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary.

/SSR Agnieszka Szczukiewicz/

Sygn. akt: IX K 652/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 28 lipca 2017 roku

w zakresie rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2017 roku Sąd uznał oskarżoną K. C. za winną tego, że w dniu 04 kwietnia 2017r. w miejscowości K. gmina M. na drodze publicznej prowadziła samochód osobowy m-ki C. (...) o nr rej. (...), nie stosując

się do wydanej przez Starostę (...) decyzji nr (...).22.8.2017.DZ o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, co stanowi przestępstwo z art. 180a kk.

Wnioskiem z dnia 3 sierpnia 2017 roku Prokuratura Rejonowa K. – Zachód w K. wniosła o sporządzenie na piśmie uzasadnienia powyższego wyroku co do rozstrzygnięcia o karze.

Oskarżona **K. C.** ma 23 lata, jest panną, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Ma wykształcenie średnie, bez zawodu. Pozostaje zatrudniona w firmie (...) na stażu z dochodem 1.000 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Nie była uprzednio karana. Nie była też leczona psychiatrycznie ani odwykowo.

dowody: oświadczenie oskarżonej K. C. (k. 18-19), dane osobopoznawcze (k. 22), dane o karalności (k. 16)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżona K. C. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła krótkie wyjaśnienia, w których wyraziła żal za to co się stało oraz złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze (k.19-20).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżona K. C. została uznana za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu kwalifikowanego z art. 180a k.k. Sprawstwo i wina oskarżonej nie budziły wątpliwości. Okoliczności stanu faktycznego świadczące o zrealizowaniu przez nią znamion czynu zabronionego jednoznacznie wynikały ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Działanie oskarżonej, które polegało na prowadzeniu na drodze publicznej pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do wydanej przez Starostę (...) decyzji nr (...).22.8.2017.DZ o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, wyczerpywało znamiona zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe przestępstwa z art. 180a k.k. Przepis ten stanowi bowiem, że odpowiedzialności karnej podlega ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Zachowanie oskarżonej było bezprawne i karygodne, a zatem wymagało odpowiedniej represji karnej.

Stopień społecznej szkodliwości powyższego czynu, popełnionego przez oskarżoną K. C., Sąd ocenił jako znaczny. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości tego czynu Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 115 § 2 k.k. Za taką oceną przemawia waga naruszonego obowiązku stosowania się do decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, a także fakt, iż oskarżona swoim zachowaniem godziła w zobowiązanie do respektowania decyzji organów administracji, a tym samym również w porządek publiczny. Należy także dostrzec podstawy cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdami, które określone są w art. 140 p.r.d. i wskazują na to, że kierujący jest źródłem zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji. Wypadki, w których starosta cofa uprawnienia do kierowania pojazdami, określa przepis art. 103 ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 627). Tym samym oskarżona godziła także w bezpieczeństwo na drogach publicznych, w strefie zamieszkania oraz w strefach ruchu. Działała przy tym z zamiarem bezpośrednim. Powyższe okoliczności nakazują ocenić stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny.

Stopień zawinienia oskarżonej jest wysoki. Oskarżona jest osobą dorosłą, zdrową i w pełni winna zdawać sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania. Nadto nie stwierdzono żadnych okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, że oskarżona miała wyłączoną lub też ograniczoną możliwość pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania jego znaczenia. Nie stwierdzono również okoliczności o charakterze zewnętrznym, które chociażby częściowo usprawiedliwiały popełnienie przez oskarżoną przestępstwa. Z tych względów Sąd nie znalazł okoliczności, które wyłączałyby winę oskarżonej, lub też w jakimkolwiek stopniu ją umniejszały.

Wymierzając oskarżonej K. C. karę, Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 53 k.k. uwzględniając wszelkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, a także miał na uwadze w szczególności ustalony stopień winy oraz stopień

społecznej szkodliwości jej zachowania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonej, nadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonej, a także wyrażoną przez nią skruchę i podjęcie odpowiedzialnej decyzji o dobrowolnym poddaniu się karze. Taką okolicznością w realiach niniejszej sprawy nie jest natomiast przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu, albowiem jej odpowiedzialność za zarzucany czyn nie budziła wątpliwości także w oparciu o pozostały materiał dowodowy. Mając na względzie zachowanie przypisane oskarżonej, jak również jej właściwości i warunki osobiste należało dojść do przekonania, że kara grzywny stanowić będzie najbardziej adekwatną prawnokarną reakcję na popełnione przez nią przestępstwo, a jednocześnie osiągnie najlepsze efekty wychowawcze i zapobiegawcze wobec samej oskarżonej. Sąd doszedł do takiego wniosku analizując powyższe czynniki, jak również stopień społecznej szkodliwości czynu i zawinienia, a także biorąc pod uwagę fakt, iż kara pozbawienia wolności jawiła się jako kara zbyt dolegliwa biorąc pod uwagę okoliczność, że oskarżona nie jest sprawcą na tyle zdemoralizowanym by wymagała izolacji od społeczeństwa i wdrażania programu resocjalizacyjnego w zakładzie karnym. Orzeczenie wobec niej kary pozbawienia wolności nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby w realiach niniejszej sprawy zbyt dużą dolegliwością dla oskarżonej. Oskarżona nie wykazuje znamion zaawansowanego procesu społecznego wykołajenia, nie wymaga interwencji resocjalizacyjnej, lecz co najwyżej oddziaływania dyscyplinującego. Także kara ograniczenia wolności nie odniesie wobec oskarżonej zamierzonego skutku. Prowadzi ona bowiem względnie unormowany tryb życia. Stosując karę ograniczenia wolności Sąd ograniczyłby jej możliwości zarobkowania. Jednorazowa kara grzywny, szczególnie wymierzona w takiej wysokości, będzie realną dolegliwością ekonomiczną dla oskarżonej, uszczupli jej dobra majątkowe, co powinno mieć wpływ na jej postawę w dalszym życiu. Jednocześnie kara ta uzmysłowi oskarżonej nieopłacalność bezprawnego zachowania i nieuchronność kary i będzie wystarczająca by osiągnąć wobec oskarżonej cele kary. Mając na względzie powyższą ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, a także pozostałe powyższe rozważania, za przypisane oskarżonej przestępstwo z art. 180a kk Sąd orzekł karę w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny. Ilość stawek dziennych Sąd orzekł w granicach przewidzianych przez art. 33 § 1 k.k. biorąc pod uwagę stopień winy oskarżonej oraz społecznej szkodliwości czynu, a także mając na uwadze dyrektywy z art. 53 k.k. Natomiast na ustalenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny zgodnie z art. 33 § 3 k.k. miała wpływ aktualna sytuacja majątkowa, osobista i rodzinna oskarżonej, a w szczególności fakt, iż oskarżona pracuje i osiąga niewielkie dochody, aczkolwiek nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu.

Wymierzając powyższą karę Sąd nie orzekł wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 42 § 1a. Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone w:

- 1) art. 178b lub art. 180a;
- 2) art. 244, jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Przepis ten, który przez swoją treść nakłada obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych we wskazanych powyżej przypadkach, został jednakże wprowadzony do Kodeksu Karnego Ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 966), która weszła w życie z dniem 1 czerwca 2017r. Oskarżona popełniła zaś czyn w dniu 4 kwietnia 2017r., tj. przed dniem, kiedy zmiana ta zaczęła obowiązywać. Na gruncie poprzedniego stanu prawnego z przed tej nowelizacji nie istniało zobowiązanie dla Sądu w tym zakresie. Stąd też przepisy obowiązujące poprzednio są dla oskarżonej względniejsze, a zatem to one powinny być stosowane w myśl art. 4 § 1 k.k.

Sąd orzekając o kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu, jak i przy podstawie wymiaru kary grzywny nie powoływał art. 4 § 1 k.k., gdyż art. 180a k.k. nie zmienił swojego brzmienia od czasu popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej czynu. Wiadomo, że taką ocenę stanu prawnego, Sąd zawsze dokonuje przy rozważaniach nad treścią wyroku, jak i wskazuje w ustnych czy też pisemnych motywach wyroku. Gdy treść danego przepisu ulega zmianie czy też zmianie uległo zagrożenie ustawowe, Sąd powołuje w kwalifikacji art. 4§1 kk i wskazuje w jakim brzmieniu

zastosował dany przepis. W tym przypadku nie doszło do zmiany art. 180a kk, a jedynie ustawodawca dodał wiążące się ze skazaniem konsekwencje prawne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ale dotyczy to czynów popełnionych po dacie wejścia w życie tychże przepisów. Jednocześnie brak jest podstaw do wydania orzeczenia negatywnego o „nieorzekaniu powyższego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych”. Nie ma bowiem takiej praktyki, by w sentencji wyroku zawierać rozstrzygnięcia negatoryjne. Przepis art. 413§1 kpk określa, co powinien zawierać każdy wyrok. Natomiast, gdy Sąd nie stosuje danej regulacji, tak jak w tym przypadku nie orzekł zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, mechanicznych, to pomija to rozstrzygnięcie milczeniem, wyjaśniając powody swego postąpienia w uzasadnieniu. Z tych to powodów, w ocenie Sądu kwestia powoływania art. 4§1 kk przy kwalifikacji prawnej czy przy wymiarze kary w tym konkretnie przypadku jest zbędna, bo taką ocenę stanu prawnego Sąd i tak zawsze dokonuje przy naradzie nad wyrokiem i następnie ją wyjaśnia w podaniu ustnych czy pisemnych motywów wyroku.

Koszty sądowe w niniejszej sprawie wyniosły 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych, na co złożyły się następujące kwoty:

- 40 zł tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i pism w sprawie – na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026);

- 30 zł tytułem opłaty za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.2014.861 z dnia 2014.06.30);

- 120 zł tytułem opłaty od kary grzywny – na podstawie art. 3 ust. 1 zd.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.);

Na podstawie art 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych z tytułu kosztów sądowych, w tym kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) złotych z tytułu opłaty od kary grzywny. Sąd uznał bowiem, zważając na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, a także na fakt iż oskarżona jest kobietą w młodym wieku, zdrową i zdolną do zarobkowania, iż jest ona w stanie w całości ponieść koszty postępowania, które sama swoim bezprawnym zachowaniem spowodowała, albowiem uiszczenie ich w takiej wysokości nie będzie dla niej uciążliwe.

SSR Agnieszka Szczukiewicz

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć Prokuraturze Rejonowej K.-Zachód w K..

SSR Agnieszka Szczukiewicz